

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rei Christianae Apvd Iaponios Commentarivs

Trigault, Nicolas

Avgvstae Vindelicoꝝ, 1615

De Sede in vrbe Vozaca. Capvt XVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68745](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68745)

admitteret. Obstupuere quotquot audierant
 inusitatam in hac ætate animi fortitudinem.
 Non ita multo post, qui defecerat, ægritudine
 graui corripitur, quæ cum ingrauesceret, à so-
 cio monetur, hanc esse pœnam deserti per sum-
 mam iniuriam Numinis: si tamen pœniteret,
 posse à clemente Domino tanti criminis veni-
 am impetrari, tamen si abesset sacerdos, apud
 quem crimen expiaret, vim Dominus pueri
 verbis addidit: nam æger serio culpam agnouit
 & deprecatus est, & inter mortuis identidẽ vo-
 cibus sacra nomina ingeminans expirauit.

De Sede in vrbe Volaca.

CAPVT XVIII.

HAbuit hæc Sedes, vti superior, sacerdotem
 vnum cum Socio & alijs aliquot rei Chri-
 stianæ administris: par eorum labor, par indu-
 stria, fructus etiam plerisque superior. nam o-
 missis Neophytis, Ethnici in Ecclesiam bap-
 tismo admissi adulti omnes, tuto hoc triennio
 mille centum quadraginta sex fuisse memoran-
 tur. Peculiare est huius domicilij ferè Neo-
 phytorum in leproforum Nosocomio sese
 exercentium institutum, & quidam subin-
 de die quodam ex ijs, quos solemni ieiunio
 adstrinxit Ecclesia, Neophyti leprosos quot-
 quot in vrbe reperiabantur, coegerunt, ijsque
 epulum

epulum præbuerunt, ipsi etiam ministrabant, non sine Ethnicorum stupore, qui ad hoc spectaculum frequentes concurrere, nec illud solum opus probauere omnes, aliqui etiam Christianam fidem, permoti hac legis sanctitate, amplexi sunt. Huius Ecclesiæ status pacatus est ac florens è beneuolentia Findegori Dynastæ, qui filius est Imperatoris demortui, de quo initio plura. Illius ac matris fauor Neophytos in sua pietate liberos esse sinit, & Ethnicos à suscipienda fide non deterret: sed à communibus ad priuata transeamus.

1609. Ex eorum numero, qui Euangelij lucem aspexerunt, octo Toparchæ cuiusdam Ethnici, qui hac in vrbe degit, famuli simul omnes Catechisticas prælectiones ita audierunt, vt quam probarant, amplecterentur veritatem. Res ea non potuit herum diu latere, & quoniam id iniussu suo fecerant, rem tulit immoderatus, ijsque renunciari iussit, vt ex exemplo à proposito resiliant: omnium fuit vna responsio: paratos esse se qualibet alia in re, quæ propriam salutem minimè concerneret, ad amissum parere; quod vero in hoc negotio id facere recusarent, nihil mirum videri debere, vbi maiori Domino sequeretur. Toparcha iuuenis erat animosus, idque responsum præter dignitatem suam fuisse sibi persuasit: ac tametsi penituit certamen ingressum

sum, cuius victoria anceps videretur: omnia tamen tentanda esse iudicauit, non consilia, non promissa, non minæ defuerunt, sed hac omnia pari ab omnibus repulsa firmitate. Ergo vt extrema experiretur, renunciari iubet omnibus, esse moriendum, ac simul iubet singulos in singulis recludi seorsim cellulis, & vt terreret magis, ijs inspectantibus, iubet mortis instrumenta apparari: ea erant ad eos findendos Serræ, & ad amputandas ceruices Sicæ, quas acui magno tumultu ac fragore imperauit. His ita comparatis, de loco supplicij ab hero consultatur, hæc omniaquæ in atrio gerebantur, videbant Neophyti atque audiebant: nam herus omnia consultò faciebat, ratus eos præsentium suppliciorum spectaculo posse fortasse acrius quam ipsa morte permoueri. Hactenus æque sibi constiterant omnes paucorum licet dierum Tyrones, verùm in hoc extremo vitæ discrimine, atque vt arbitrabantur periodo, quatuor ex iisdem vitam præsentem dilexere, nam heri iussis obtemperantes, turpiter à Christo defecerunt, cæteri verò eam perfidiam detestati, cæptam constantiam tenuerunt. ea re stupefactus herus, quoniam inuitus ijs carebat, statuit apud sese, non esse hominis suas res prudenter procurantis, similes animos prodigere, quibus eadem esset in herilibus obsequijs tenacitas; quæ fuerat in diuinis, renunciari ergo illis iubet, vt quoniam ijs
sederat

sederet animo, Christianam legem etiam se vo-
lente, & animi magnitudinem valde compro-
bante retineret. fuit ea res Vozacæ publica mul-
torumque sermonibus celebrata, plusque Neo-
phyti laudis vel sibi vel Religioni pepererunt,
quam perfidi desertores in retinenda præ lege
Christi vita solatij.

Quo tempore pugiles illi in Religionis a-
rena fortiter decertabant, Neophytus vnus a-
liquis ex ordine militari ad eos adiit, animum
consilij suis additurus, arbitratur enim nul-
lius rei magis quam institutionis alicuius re-
centissimos Tyrones indigos esse. Rebus iam
compositis, cum Toparcha suo hic miles col-
loquebatur, & incidit sermo de octo Neo-
phytis illis: Ethnicus alius qui aderat, quatu-
orillos desertores inculabat quidẽ, quod mor-
tis metu suum abdicassent institutum; simul
tamen multa contumeliosè in Christianam Re-
ligionem est præsentem Neophyto ac Toparcha
debacchatus. Non tulit Religionis iniuriam
Neophytus, sed tametsi non nesciret, herum
suum, pro eo quod erat Ethnicus, à Christi
sacris abhorrere, mira tamen libertate, arden-
ter quæ colebat sacra, tuebatur. Res modeste-
primum disceptata, demum abiit in iurgium
quod herus ultra non ferens, ne cum Neophy-
to congredere, in interius cubiculum non
satis dissimulato furore se recepit. Hoc dis-
cessu

cessu dirempta sunt quidem iurgia, sed non sopitus Ethnici antagonista furor: nam duabus tribusue horis elapsis, cum Neophytus è palatio se domum referret, ab Ethnico ex insidijs observatus, intra palatium ipsum primo statim vulnere cervicibus amputatis obtruncatur. Et cum inter vtrumque alia nulla intercessisset, quæ quidem hæcenus sciretur causa, nisi suscepta de Religione contentio, vix dubium etiam videri potest, quin in eiusdem Religionis odium fuerit obtruncatus, & quidem ea de re hæcenus Neophyti dubitarunt, Antistes tamen re maturius excussa, statuet quid sit hac in re sentiendum.

1610. Quod sequitur etiam insigne est in reinenda fide firmitatis exemplum. Miles quidam verè Christianus inter famulos Ethnici cuiusdam nobilis numerabatur. Is erat Christiani nominis hostis acerrimus; inaudiit fortasse asseclam illum suam Christiana, quæ tantopere oderat, sacra suscepisse: cui blandè primum imperat, vt ad Deos patrios reuertatur, cum id minimè cederet, internuncijs vtitur militis necessarijs, qui multis idem suaderent: sed nihil nutauit constans animus, ergo ad minas & vim venit. Herus illi denunciat mortem, nisi imperata faciat, certissime

oppe-

appetendam. Ad hæc Neophytus : itane vero inquit gratius aliquid mihi aut fortunatius accidere unquam poterit, quam si vitam in religionis causa posuero? hoc responso alijsque multis, quæ per internuncios missa remissaque sunt, intellexit herus, nihil sibi ultra expectandum. Ergo sententiam in eum capitis pronunciat. Hilaris nuncio miles in atrium domus supplicio destinatum exiit, verum interim dum omnia parantur, ipseque Deo se commendat enixius, domum ingreditur Ethnicus quidam vir primarius, idemque heri amicus in paucis, qui re audita, maxime auctor fuit, ne se tam insigni milite priuaret, quem non dubitaret talem in herum futurum, qualem se in Deum, quem venerandum susceperat, gereret, acquieuit herus, & morti præsentissimæ ereptus miles doluit se victoria, quam in manibus habebat, excidisse, verum ille meritum ex heroico facinore, quod ita Ethnici stupuerunt, & Neophyti collaudarunt, à Deo promissum reportabit.

Annos natus duodecim puer Neophytus victoria etiam de prælio plusquam puerili reportauit. Is consulto parente Christum agnouerat, que sequebatur, innotuit ea res postmodum parenti, qui ut eum à proposito auerteret, frequenti verberatione ac pugnis multabat. Idem quoque & ludimagister, à quo instituebatur faciebat. sed vtriusque vim fortior utroque ita repellebat, ut quod

quod vellent, minimè impetrarent. tandem fatigati destitire, & puer acceptam fidem, liber Christiana nunc pietate cohonestat.

Ethnicus quodam vtili somnio admonitus in Ecclesiæ castra confugit. illi nepotulus erat Neophytus, quem tenerrime diligebat, is diem suum obiit in ea ætate, per quam cælo excludi non poterat: Eum in somnis patruus videre sibi visus est, ab eoq; deduci in amplissimum palatium, ad cuius valvas cum peruenissent, custodes, admissio nepotulo, patrum excludebant, quod ille ferens egrius, somnum excussit; attentius etiam quod viderat excutens, non malè ratiocinatus, excludi se à palatio, in quod puerulus admitteretur, id esse quod non in eadem esset fidei professione, ergo statuit Christiana sibi sacra omnino suscipienda, quod etiam deinde perfecit.

In Neophytis etiam nonnullis castimonie virtus enituit. ex ijs virgo adhuc tenella nobiliore suo genere animi fortitudinem præ se tulit, ut ab impuro adolescente sollicitata, maluerit non paucis vulneribus in corpore, quam vno in animo confodi. Adolescentis æque Neophyti, non minus spectabilis in hoc genere virtus fuit. Is nulla sua culpa, nescio quo modo, in meretrices incidit, à quibus cum acrius prouocaretur, largitione missionem impetrauit, atque ita instar Iosephi non pallium, sed nummos dimittens euasit.

Fari-

1611. Farima regnum conterminum est Teunocanú regno, in quo est Vozaca: hinc fit, vt eius regni Neophytos Sacerdos, qui Vozacæ residet, excolat, ad eos quotannis semel ac iterum excurrens, non sine ingenti fructu & augmento. nam supra quingentos ibi Neophytos numerabat, eosque ferè nobiles, & ordinis militaris, maximè in eius regni metropoli, cui Funegi nomen est. Dynastæ sedes ea est, qui vnus habetur inter maximos totius Iaponiæ Dynastas. nam præter hoc regnum, regna Bigen & Auagi occupat, & quod maximum est, ipsius Imperatoris Iaponiæ gener est. His annis superioribus Ecclesia hæc ita florebat, vt quoties eo Pater Xacâ excurreret, præter cæteram frugem quinquaginta sexagintaue baptizaret adultos, qui demum ad eum, quem dixi numerum excreuerant. Vidit hoc & inuidit humani generis hostis, in eaque turbas excitauit, ad eam non perturbandam solùm, sed penitus euertendam: id in hunc modum contigit. Solent Iaponij sacrificuli quarta luna hebdomadam totam quotidianis sermonibus ad populum iterum, ac tertio habendis collocare: quo tempore frequentiores solito ad audiendum accurrunt. Id faciebat eo tempore nobilis orator è secta Fœquexus, in hac quam dixi metropoli, frequentissima concione. Die quadam in Xacâ, quem

quem ea secta pro deo colit, laudes fusius excurrens, dicebat eum esse, qui solis ac lunæ splendore orbem illustraret vniuersum, qui- que idem sydera condiderit: eius nutu solum, imbribus cæterisq; cæli influxibus irrigari, etiam fructus ac reliqua humanæ vitæ commoda mortalibus elargiri; eum denique esse, cuius numine omnia regerentur, & mirabilia omnia, quæ videmus & experimur, patrarentur. Hæc & alia plura dixerat in hanc sententiam, cum Neophytus, qui fortè curiosior interueniens, ultra se tenere non potuit: Ergo bona oratoris venia palam facultatem sibi fieri rogat, dubij circa audita proponendi. Nec abnuic superciliosus orator, arbitratus nihil admodum afferri posse, quod dicta infirmaret. Ergo Neophytus, quem pro eo, qui erat nondum quisquam agnouerat ita arguit: Nemini dubiam est, ante bis mille quingentos annos Xacam nondum fuisse, qui fieri potest igitur vt solem ac lunam condiderit & mundum vniuersum fecerit? cum satis constet, ante Xacæ tempora solem ac lunam, mundum eundem cum iisdem, quos nunc habet effectibus extitisse, quos Xacæ tribueret. Ad hæc obmutuit Rabula, pudorisque plenus cum aliud nihil haberet, quod diceret, quæsiuit, essetne ipse Christianus? Annuente Neophyto, itane vero? ait ille iam iracundia furens, satis satis te intelligo, satis noui quid moliaris,

Q 2

quæ

quæ cum dixi è loco superiore flabello, quod manu gestabat, Neophyti vultum petiit, in eum-que auditores suos incitat, vt malè mulctatum fano eijciant, quod ipso momento perfectum est.

Nec eo contentus ita impotenter tulit iniuriam, tot testibus euulgatam, vt statuerit omnino tentare, possètne Christianum nomen eo in regno extinguere. Ergo velut ingentium criminum reos, quæ malitiosè confinxerat, ad Dynastam detulit ipsemet, cum eius coniuge sectæ suæ deuota: inter cætera dicebat; Christianos ipsi mortem machinari, quod vt facerent, in mediam se audientium concionem clàm ingessisse. Auditis his Dynasta excaudit mirariq; se dixit, nec satis videre, qui vera esse possint, quæ diceret, cum in regno suo nulli essent Christiani. Respondit sacrificulus: latam quidem esse legem, ut in hoc regno, neque tota Iaponia essent, sed eos legum contemptores, & hic & ubique nec paucos reperiri. tum Dynasta: erras inquit, nemo est in regno meo Christianus, quod dicebat ille, ut importuno se delatori subduceret: neque enim ignorabat esse in suis terris Christianos, qui asseclas etiam suos pro Christianis habitos & cognitos annuo prouentu donasset. vrget accusator, esse omnino seque eos nominare posse. Dynasta verò propè coactus, ait: age ergo, nomina quos nosti: & ille subito qua-
tuor

tuor ex ipsius Dynastæ familia ordinis militaris Neophytos nominauit, nec Neophytos solum, sed ipsa Neophytorum capita petijt, id quia Dynastæ palam coram multis dicebatur, nominatis renunciari iubet, vti Christianam fidem, acutum eiurarent. Ex ijs vnus ignauè nimis respondit: se in heri esse potestate, reliqui porro tres ita respondere: se quidem ad omnia paratos, quæ illius obsequium spectarent, sed in hoc salutis negotio, imperata nec facere posse, nec debere. Eo responso admodum offensus, denuo imperat eos acrius ad defectionem perurgeri: ergo mille arietibus rationum, consiliorum, promissorum, ac minarum quatiuntur, verum illi semper constitère diuino fauore confirmati, & ad vnam martyrij palmam obtinendam per eos dies, cum vniuersa familia sese alacriter compararunt. quod vbi sensere astuti persuasores, fraudem nouam instruxerunt. tres hi Neophyti seorsim reclusi, inter se agere minimè sinebantur, ne vires augerent. tunc ex ijs vnus aggrediebantur, nihil esse quod vnus Dynastæ repugnaret, cæteros iam eius imperata fecisse. eadem deinde fraude singulos impetebant, ad quam erat etiam singulorum vna sententia, se de socijs nihil admodum laborare, salutem, cuique esse priuatum bonum, quam ne prodigerent, certum sibi esse in accepta religione permanere. Desperata iam defectione, certior red-

Q 3

dicitur

dicur tyrannus, à quo cum omnes tunc maxime inuicti pugiles mortis sententiam expectarent, exilij acceperunt: nec mora hilari animo patria fortunisque digressi cum vniuersa familia noctu secessere. Hæc tam insignis animi fortitudo Ethnicos in stuporem rapuit: nec defuere ex amicis, qui eorum constantiam collaudarent, & gloriosos athletas ad littus deducerent, iisque de nauigio ac reliquo comœatu prouiderent.

Vix abierant hi Ecclesiæ primipili, cum exiisset in omnes Christianos præscriptionis edictum, quo etiam seuerissimè cauebatur, ne quisquam cuiquam, qui se Christianum profiteretur, ædes daret, commodaret, locaret. hoc edicto coacti complures abiere, ad ducentos fuisse perhibentur, qui varias in partes delapsi, vix sciebant, quò se flecterent, diuinæ se omnes prouidentia credentes, cuius causa triste exilium, fortunarumque iacturam, solitis vitæ commodis præponebant. Pagus est in hoc eodem regno, cui nomen Muro, quinque Leucis à Metropoli, eo in pago 40. eoque plures Neophyti commorantur. Ex ijs aliqui cum ad se persecutionis fama peruenisset, in metropolim martyrij obtinendi causa perrexerant, tamen quod maximè volebant, minimè sunt consecuti, eandem tamen cum urbanis Neophytis fortunam in fidei causa subiere. Nam
 pol

post dies aliquot Tyranni edictum eo in pago euulgatum est, quo Christiani omnes iubebantur Christi fidem eiurare. Eo edicto permoti Neophyti omnes communibus votis, sua sponte nauigia exulaturi comparabant, proras in eas regiones obuertentes, in quibus Christianè uiuerent suo arbitratu. Hanc eorum mentem ad Magistratus edicti executores detulere, & quoniam iam se è mensis lapsus erat, ex quo pagus uniuersus communi arserat incendio, omnesq; in erigendis denuo suis ædibus occuparentur, aduertere cæperunt ex hoc Neophytorum discessu, magnam huic pago imminere vastitatem, quorum ædes nemo susciperet erigendas: ergo renunciari illis iubent, nihil esse quod abire meditentur, licere illis, ut prius, suo arbitratu Christianam religionem exercere: atque ita hi Neophyti conqueuerunt. Sed non diu quietis ijs esse licuit, nam atrocius à propinquis amicisque certamen excitatum est, ij veriti fortasse ne postea sopitus persecutionis ignis denuo excitaretur, inconsultis Neophytis fraudem perniciosissimam adornarunt. nam Chirographum instruunt Neophytorum effictis tam aptè singulorum nominibus, ac sigillis, ut internosci fraus vix posse videretur. Id Chirographum Magistratibus tradunt, penes quos erat edicti exequendi auctoritas. Eo profitebantur, se Christi fidem abdicasse, & cum patrijs dijs in gratiam rediisse.

Q 4

Id

Id ubi rescire Neophyti, aliud contrarium cō-
 scripserunt, & iisdem magistratibus obtule-
 runt, professi adulterinum esse, quod ab amicis
 prius acceperant; hoc se omnes & Christianos
 esse ac fore profiteri, quod si per eos non lice-
 ret abire se vel mori paratos, prout Dynasta sta-
 tuisset. hac tam insigni Neophytorum profes-
 sione desperantes de rei exitu nihil innouarunt,
 Supra diximus huius regni Dynastam, cui no-
 men Yquenda Sanzayemondono, Regnū quo-
 que Byem obtinere. In hoc etiam Neophyti re-
 gno commorantur, & hactenus in accepta fide
 perseverant. Ad eos quoque subinde Sacerdos
 noster excurrit, vtriusque quippe regni fines
 sunt inter se communes. Cum igitur animad-
 uertisset regni Farima Tyrannus, Neophyto-
 rum in oculis suis constantiam, statuit non esse
 sibi Neophytos alibi tentandos, neque suum
 illis edictum voluit edici; solum sollicitari ius-
 sit, celebriores aliquot eo in regno Neophy-
 tos, arbitratus ijs labefactatis, reliquos in suam
 sententiam facile posse reduci. Sed non cessit
 eius pro voto, nam eo, quo superiores, animo
 fortunas & patriam dimiserunt, & in alias re-
 giones abierunt, ne à Christi fide discederent.
 Sed peculiaria quædam, quæ per eos tumultus
 dies contigere, commemoremus.

Supra monuimus è quatuor Neophytis, ac
 primis in hac arena pugilibus, vnum turpiter de-
 fecisse:

fecisse: in cuius obsequio erat alius quidam insigni virtute Neophytus, ei herus fidei defertor mandat, vti sibi precatorios globulos, & cætera pietatis arma traderet: sed reuult Christi seruus, vti prius etiam reuulerat filiulam heri sui Neophytam, in Idolorum fanū parentis defertoris mandato deferre. His minis impotenter accensus stringit ferrum, tantaque vi in Christi pugilem adigit, vt in terram affligerit. Res mira: arbitrabantur cum omnes eo vulnere cõfossus occidisse; min^o tamē opinione fuit, auulsa enim veste, nullum in corpore vulnus deprehensum; quod omnes vt prodigium virtuti fideique Neophyti acceptum retulerunt.

Neophytus quidam, prius Christiana sacra quàm complecteretur, filiam Ethnicam, Ethnico marito collocarat. Is persecutionis tempore nihil dubitauit, sibi sanguinem in Christi causa profundendum. Ergo filiam accersit, & acrius quàm alias vrget, vti iam Christianam fidem amplectatur, vt simul martyrij coronam consequatur. Quid expectas? ea vi suavit, vt quod alias non potuerat, nunc cum importunum videbatur, persuaserit. Ergo baptizata est cum incensis votis vitam in Christi causa prodigendi. Quo tempore diploma in Christianos euulgatum est, Ethnici nonnulli, qui iam ad Christi fidem aspirabant, in publicum prodire, profitentes se quoque esse Christianos, &

Q s

vna

vna cum illis mori paratos, petebantque, vti de se non secus, ac de reliquis ex Dynastæ voluntate ageretur. Ex ijs vnus Neophytos ipsos confirmabat, dicebatque fortunatos illos esse, & in vero salutis tramite collocatos, & quoniam ipse concionatoris penuria nondum baptizabatur, volebat tamen filiolum suum elui, cuius vitam, si Neophytos vt victimas cadere contigisset, volebat vna cum ijs omnipotenti Deo immolari. compotem hunc voti dominus deinde fecit; nam cum non ita multo post Vozacam petiisset, magna sua voluntate Christo nomen in baptismo dedit.

Vir nobilis Ethnicus filiolum habebat septennem, quam quia cõtigerat inter Christianos educari, sciebat esse & haberi velle Christianam promulgato diplomate, iussit eam parens post hac non esse Christianam, quoniam ita Dynasta imperaret: verum puellula lachrymari cepit, repetit idem parens ac etiam minatur; tum demum illa eiulare cepit exclamans, se omnino esse ac fore Christianam: ac deinde ita profuse lachrymari perrexit, vt alias etiam lacrymas excitarer, ipsa verò sese, infantilibus armis tuita nullū solariū admittebat: ergo omnes infantulā miserati, parentē rogant, vti eam sinat viuere suo arbitratu, dum adolesceret, q̄ parens & precib⁹ & lacrymis dedit, ei que dixit, per se licere illi esse Christianam, qua re extemplo conqueuit.

Eque

Eam rem qui aderant superiori cuidam virtuti, non puellæ, quam per ætatem satis constabat de re Christiana pauca inaudisse, tribuebant.

Mulier ethnica Neophyti coniux è diuturna ægritudine, cuius in arte medica nullum erat præsidium, eo iam deuenerat, vt totum vnum diem, sine voce, sine sensu, gelido iam corpulculo transegerit. Iam sindon, iam ad funus cætera cõparata, cum ecce tibi die insequenti, quo momento expirare velle videbatur, vocé extulit ac dixit: Nondum morior, quia nondû baptizata sum: simul impense rogat id fieri quamprimum, urgente ergo necessitate, breuiter edocta de fidei mysterijs, quæ prius accurate audierat, baptizatur. Nec mora cõualuit, nullo alio adhibito pharmacæo, quàm q̄ ab aquis salutaribus acceperat, q̄ omnes qui aderant agnouerunt.

Huic in Neophytos procellæ finem imponã, vbi narrauero quid accusatori sacrificulo contigerit. Euulgato iam edicto, Dynasta factum ipse suum damnare cepit, neq; suo tantum, sed multorum & maximè primorũ iudicio idèo imprudens habitum, quod ipse tot clientibus ac ita fideis, hoc nomine solo, se priuasset, quod religionem colerent Christianam: Tota itaq; facti inuidia recidit in authorem: ergo impolsterũ parum læto excipiebatur vultu, & demũ heri gratia excidit procerumque beneuolentia; vulgo enim pacis quietisque publicæ perturbator habebat.

habebatur, cuius vnus maleficio tot infontes
ijque viri nobiles domini sui gratia, patria for-
runisque caruerant. Ergo non ferens ignomi-
niam, qui alios proscripserat, iusto Dei iudicio
seipse proscribit, toto regno abscedens. Ipsa Dy-
nastæ coniux prius ab eius secta defecerat, seque
ad aliam ipsius sacrificuli tædio affecta transtu-
lerat. In ea tamen vrbe regni metropoli com-
plures adhuc remansere Neophyti, qui vel
quod essent obscuriores, vel priuatis heris fa-
mularentur, iussi non sunt exulare. Ergo paula-
tim rei acerbitas est mitigata, qua ex causa suum
nunc nullo prohibente retinent institutum;
quod vt constantius faciant, duo ex toto nu-
mero lecti sunt, velut capita cæterorum rei que
Christianæ præfecti: horum munus est cæus
statis diebus cogere, libros aliquos pios præle-
gere, de rebus diuinis miscere sermonem. Post
has quoque turbas bis à nostro sacerdote, sed
clam, sunt visitati, ab eo que confirmati.

*De Sociorum Domiclio in vrbe
Saciij.*

CAPVT XIX.

IN hoc celeberrimo Iaponiæ totius emporio
sacerdos vnus cum socio, & alumno catechi-
sta rem Christianam strenue procurauit, Que
circa Neophytos contigerunt, vfitata fuerunt,
præ-